

Στα βράχια του Ξηροβουνίου οι πρώτες νιφάδες χιονιού

Ο φοιτητής μας Επαμεινώνδας Καλογιάννης, γέννημα θρέμμα της κεντρικής Εύβοιας, πάντα ήθελε τον Φ.Ο.Σ. να επισκέπτεται τα βουνά της περιοχής γιατί όπως μας λέει συνεχώς... «σαν την Εύβοια δεν έχει». Και πράγματι, με τη δική του παραίνεση επισκεφθήκαμε τα Κοτύλαια Όρη, το απόκρημνο προς το Αιγαίο Πέλαγος Ορτάρι, οι περιγραφές των εκδρομών αυτών είναι αναρτημένες στην ιστοσελίδα του Γ.Π.Α. Τον κύριο όμως όγκο του βουνού, το όρος Δίρφυ, με τη δίδυμη κορυφή Δέλφη, δεν έχουμε ακόμη επισκεφθεί. Ένα όμως, αν και χαμηλότερο, αλλά θα έλεγε κανείς πιο εντυπωσιακό, γειτονικό της Δίρφυος βουνό, το Ξηροβούνι, γνωρίσαμε σε μονοήμερη εκδρομή στις 23 Νοεμβρίου 2024. Ήταν μία άκρως

επιτυχημένη πορεία παρόλο που οι μετεωρολογικές συνθήκες δεν έδειχναν ευνοϊκές, γεγονός που ήδη το καταλαβαίναμε βλέποντας καθώς πλησιάζαμε προς την Στενή Ευβοίας, το Ξηροβούνι όπως και η Δίρφυ να είναι κυριολεκτικά χαμένα μέσα σε πυκνά σύννεφα και η εμπειρία μας μάς έλεγε ότι εκτός από την πυκνή ομίχλη, τα σύννεφα και τη βροχή θα μπορούσαμε να συναντήσουμε και τις πρώτες νιφάδες χιονιού εκεί ψηλά.

Η πορεία άρχισε από το διάσελο μεταξύ των δύο αυτών βουνών, αριστερά η Δίρφυς και δεξιά το Ξηροβούνι, όπου και συναντήσαμε τον Νώντα και πολύ γρήγορα οδηγηθήκαμε σε σηματοδοτημένο μονοπάτι μέσα στα έλατα και σε ομίχλη και

σύντομα φτάσαμε σε γυμνό τοπίο απ' όπου σε ανοίγματα του καιρού βλέπαμε μπροστά μας ένα θεόρατο σε μήκος βράχινο τοίχο με απροσδιόριστο ύψος λόγω

της ύπαρξης πυκνής νέφωσης. Η προσπέλαση αυτού του βράχινου τοίχου δεν είναι εύκολη καθόσον πρέπει κανείς να ακολουθήσει συγκεκριμένες μικρές χαράδρες (λούκια) ειδάλλως μπορεί να βρεθεί σε επικίνδυνα περάσματα τα οποία, ιδιαίτερα όταν υπάρχει παγωμένο χιόνι, είναι κυριολεκτικά θανατερά. Ένα από τα λούκια αυτά ήταν καλά σημαδεμένο και αυτό ακολουθήσαμε. Με αρκετή δυσκολία σε ορισμένα σημεία, σκαρφαλώνοντας μερικές φορές σε απότομα σημεία, φτάσαμε σε

κορυφογραμμή απ' όπου η πορεία για την πλησιέστερη κορυφή ήταν πλέον εύκολη. Οι ριπές του αέρα σχεδόν εμπόδιζαν μερικές φορές την προσέγγιση της κορυφής, αλλά το όλο θέαμα μαζί με τις πρώτες νιφάδες χιονιού που έπεφταν μας ενθουσίασαν έτσι ώστε περιχαρείς να βρεθούμε στην κορυφή «Αγκιάνεμος»

(1.412μ). Το κρύο πολύ και δυστυχώς και θέαση δεν υπήρχε λόγω της πυκνής νέφωσης, για το λόγο άλλωστε αυτό δεν ακολουθήσαμε την προγραμματισμένη προς τα δυτικά πορεία προς το χωριό Καμπιά. Τα βράχια και οι πέτρες, γλιστερά

από το χιονόνερο καθώς κατεβαίναμε, απαιτούσαν τη μέγιστη προσοχή τηρώντας πάντα συνοχή στην ομάδα καθόσον εύκολα μπορούσε κανείς να ξεστρατίσει.

Πολύ πριν φτάσουμε στο διάσελο από όπου ξεκινήσαμε ακολουθήσαμε αριστερά μονοπάτι κατά μήκος ρέματος, το οποίο περνώντας από πανέμορφα τοπία με γυμνά λόγω της εποχής πλατάνια κατέληγε στην Στενή. Ικανοποιημένοι από την όλη προσπάθειά μας στις δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίσαμε απολαύσαμε τα εδέσματα αλλά και τη θαλπωρή από τα τζάκια στις ταβέρνες της περιοχής.

Όπως μας πληροφόρησε ο Νώντας, το πεδίο στο οποίο κινηθήκαμε αποτελεί ένα μέρος των ερευνών του για την ολοκλήρωση της πτυχιακής μελέτης του στη χλωρίδα της περιοχής όπου πολλές νέες καταγραφές για την Εύβοια έχουν γίνει αλλά και η πιθανή ακόμη εύρεση νέου είδους στην Επιστήμη μέλλει να ανακοινωθεί.

Με την προσμονή σε άλλη διαδρομή να ανεβούμε και την υψηλότερη κορυφή της Δίρφους, επιστρέψαμε αργά στην Αθήνα.

Επιμέλεια κειμένου

Νικόλαος Εμμανουήλ, Ομότιμος Καθηγητής Γ.Π.Α.

Ελένη Πάνου, Ε.Δι.Π. Γ.Π.Α.

Οι φωτογραφίες επιλέχθηκαν μεταξύ πολλών που αποτυπώθηκαν από τα συμμετέχοντα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου: Αννίνου Νίκη, Αρώνη Ολυμπία, Ζαραϊδώνης Μάνος, Καλογιάννης Νώντας, Κάντζας Χρήστος, Κικιώνης Κωνσταντίνος, Κοντόπουλος Άγγελος, Κουτσολιάκος Παναγιώτης, Μπουλούμπαση Νεφέλη, Νομικού Χριστίνα, Ντουριέ Γιώργος, Πάνου Ελένη, Πολυμίλης Κωνσταντίνος, Σγουντζός Σταύρος, Φράγκου Ηρώ, Χαχούλη Έλενα.